

grundede Forretninger ubarmhjertigt tilintetgjordes. Hvorledes stod det ikke allerede til i det offentlige Liv? Trængte ikke der Bønderne sig frem overalt og tiltvang sig Styret? Ovre i Kyndby havde de forleden kastet to Proprietærer, ja endog en Jægermester ud af Sogneraadet og i disses Sted valgt tre Mænd, der næppe kunde skrive deres Navne. Og inde i Rigsdagen? Gud bedre det! Bønder og Bønder og ikke andet end Bønder!

Naar Samtalen i Villings Butik nu faldt paa Skibberupperne og deres Fremfærd, og især naar der blandt de Tilstedeværende fandtes nogle af de smaa Boelsmænd ude fra Overdrevet, der mistænktes for at nære begyndende Tilbøjeligheder for Væver Hansens Forsamlingssal, optraadte han straks som deklamerende Agitator.

„Jeg er sandelig ingenlunde nogen Fjende af Friheden,“ udbrød han, idet hans blege Ansigt straks blev rosenrødt af selvbehagelig Iver. „Jeg mener blot, at man overalt skal respektere Sagkundskaben. Ikke sandt — Sagkundskaben, mine Herrer, det er den, vi i alle Forhold skal og bør underkaste os. Det maa dog vist enhver forstandig Mand indrømme. Naar man vil købe sig et Par Brillen, gaar man dog ikke ind til en Skrædder, og naar man vil have en Tand trukket ud, søger man en Læge og gaar ikke ind til en Prokurator eller en Skorstensfejer. Har jeg ikke Ret i disse mine Argumentationer?“ udslyngede han og tog samtidig et dybt Greb i sin ene Bakkenbart, hvilken han derpaa hastigt snoede om en Finger, mens hans Blik gled tungt henover Tilhørerne. Derefter fortsatte han: „Naar nutildags enhver Arbejder mener, at han forstaar sig paa at drive Købmandshandel, eller naar den første den bedste Haandværker tror om sig selv, at han er istand til at være Sjælesørger for sin Næste — er dette da ikke lige saa bagvendt, som om en Grosserer pludseligt vilde nedsætte sig som Væver, eller en Præst